Kahve Molası

ISSN: 1303-8923

Kahvecileri.. YAZIN "KAHVE MOLASI"NA Ölümsüzleşin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 406

18 Aralık 2003 - Fincanın İçindekiler

- Karamelli Şekerli Tebrik Kartları ... Suna Keleşoğlu
- Arabistan'da Yaşam 3 ... Beyhan Duffey
- GARİP BİR AŞKTAN GERİYE KALANLAR ... Hülya Ateş
- ZAVALLI BİR YOKOLUŞ -4- ... Ahmet Altan
- SENİ ANLATTIM HERKESE ... Sevil Yaman
- Café d'Istanbul...Mustafa Serdar Korucu

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Bir yengece, doğru yürümesini asla öğretemezsiniz.
(Aristophanes)

Editör'den : Geçerken uğramıştım!.. - 2 -

Merhabalar,

Bir teknik zorunluluk nedeniyle 'Geçerken uğramaya' devam etmek zorundayım. Sayıları biraz erken baskıya vermem gerektiğinden dünkü hatırlatmamı aynen muhafaza ederek koşar adımlarla gidiyorum.

Bugün sizleri fazla meşgul etmeden birbirinden güzel yazılarla başbaşa bırakmalıyım. Ancak gitmeden bir hatırlatma yapmak istiyorum. "BEN SANA SEN BANA" kampanyasına ilgisizliğiniz tüm hızıyla sürüyor. Bilmem ki sizleri harekete geçirmek için neler yapmam gerekiyor. Vallahi billahi şaşırdım. Fincan dedik olmadı, hediye dedik olmadı. İşin içine para girince mi olmuyor yoksa biraz boşvermişlik mi var anlamaya çalışıyorum. Gün gelecek bu problemi çözeceğim. Ömrüm yeterse tabi. Neyse sizler gene de çok yaşayın olur mu?

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yukarı

Café Azur : Suna Keleşoğlu

Karamelli Şekerli Tebrik Kartları

Sabah pencereden giren temiz havanın peşinden gitmeliydi, biraz yürümeli sonra en yakın marketten sabah raflara yerleştirilmiş sebze ve meyvelerden almalıydı. Kışa gözkırpan güneşte, sabah ıssızı sokaktan geçip insan içine karışmanın zamanıydı.

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

Artık tanıdık yüzler haline gelen market çalışanlarına kocaman gülümsemelerle giden merhabalar sonrası bir sepet dolusu kış kokan yaz yüzlü meyvelerden almıştı. Portakalların, limonların ve mandalinaların turuncu ve sarıları sabaha doğan güneşin ilk ışıkları gibi yüzüne doluyordu. Marketin noel süsleri ve yeni yıl hazırlıklı rafları arasında bir sepet güneşle dolaşırken tanıdık bir sesin kendi adını seslendiğini işitti. Arkasına döndüğünde pamuk saçlı komşusunu gördü. Yeni evlerine taşındığından beri bu market yolundaki tek selamlaştığı insan pamuk teyze. Evlerinin bulunduğu siteden çıkınca soldaki eski evde oturan ve ilk zamanlar baş selamlaşmaları ile merhaba dediği Colette. İlk başlarda onun markete gidiş saatlerinde evinin önündeki posta kutusundan mektuplarını alan beyaz saçlı yabancı, sonrasında yavaş yavaş sohbete koyulunan komşu kadın.

Biri otuzlarında, diğeri altmışlarını devirmiş iki kadın, ellerinde sepetlerde güneş gibi parlayan kış meyveleri beraberce noel süsleri arasından geçip kasaya yürüyorlar. Artık ilerlemiş ayaküstü sohbetlerin keyfini paylaşmanın mutluluğu ile ödemelerini yapıp beraber ayrılıyorlar marketten. Güneş bu sefer enselerinde sıcak izler bırakırken dönüş yolları aynı. En çok da yaklaşan yeni yıldan konuşuyorlar, yeni umutlarla dolu dolu. Ayrı yaşların apayrı umutları ile...

Sonra Colette bende bir kahve içelim diyor, artık merhabaları aşmış tanışıklıklarını kutlamak adına. Genç kadın kararsız bu ani teklifin karşısında, zamanla yarışı yok ve bir güler yüz buldu ya evet diyor sonra. Birlikte Colette'in evinin kapısının önüne geliyorlar. Colette elindeki plastik torbaları yere bırakıp önce kapıyı açıyor, sonra posta kutusunun içindekileri eline alıp konuğunu evine davet ediyor. Küçük bir bahçeden geçip bilindik eski Provence evlerinden olan Colette'in sığınağına giriyorlar beraberce. Ayaküstü konuşmalardan tanıdık birşeyler var bu evde. Kızı ve oğlu Paris'te yaşıyor. Kızı müzmim bekar ve bir klinikte çalışıyor. Mühendis oğlundan ve torunundan bahsederken kızının neden evlenmediğini hatırlatıyor her seferinde. Bu yeni gençleri anlamak mümkün değil derken yüzü sevimli bir kızgınlıkla doluveriyor. Eşini iki yıl önce kaybetmiş. Özlemekten öte bir şeyler var içimde derken gözleri hep nemli...

Diğer kadının anlattıkları ile hikayeler paylaşılıyor ocakta dumanı tüten kahvenin eşliğinde. Yenilikleri kabullenmem biraz zor diyor sık sık ,zaten kahveyi de biraz bilinmedik bir usulle yapıyor. Ocağın bir tarafında süt ısıtırken, diğer tarafta aynı bizim usul kahve pişirir gibi ama bir farkla cezve değil orta boy saplı bir tencerede kahve ve suyu kaynatıyor. Belki de bu yüzden kahve kokusu evin içindeki diğer eskiyi hatırlatan kokularla beraber karışıp çarpıyor genç kadının yüzüne. Az önce posta kutusundan aldığı zarfları açmaya başlıyor Colette, evine davet ettiği genç kadının varlığını unutarak. Zaten genç kadın da mutfağın ortasındaki tahta masayı çevreleyen büyük sandalyelerden birinde geçmişe dalmış.

Çam ağaçlı bir kartı elinde tutarak ağlıyor ve şaşkın misafirinin farkına vardığında hemen anlatmaya başlıyor. Huzurevinde kalan büyük teyzesinden gelen bir kartmış, daha doğrusu onun oradaki hemşirelere yazdırdığı bir Noel kartı. Doksan yaşında yeğeninden başka yakını olmayan bu tarih kadına daha annesinin öldüğünü bile söyleyememiş. Bu yüzden teyzesi yıllar önce ölen kardeşine mektuplar kartlar atar dururmuş. Tabiki annesinin yerine hepsine cevap yazan Colette miş.

-Neden bilmiyorum anneme o kadar bağlı ki ona asla öldüğünü söyleyemedim, sadece yürüyemediğini ve evden çıkamadığı için onu görmeye gelemediğini anlattım yıllarca. Anneme hiç benzemeyen el yazılarımla yıllarca bu yalanı sürdürdüm, O da büyük bir ihtimalle bütün bunları bilerek bu yalana ortak oldu ve ölmüş kardeşine en içten mektuplarını yazdı, diye anlattı teyzesini. Sonrada ondan gelen, huzurevindeki bir hemşirenin kaleminden çıkmış kartı genç kadına gösterdi. Belki bu son Noel'im olur diye biten kartta yaşamın tüm gözyaşları ve sevinçleri yanyana duruyordu. Colette'in gözyaşları ile de öylesine ıslanmıştı ki mutluluklar ve hüzünler gibi içiçe geçmiş mavi bir mürekkep lekesine dönüştü yazılar. Colette misafirine kahvesini verip masadaki kavanozda duran karamelli şekerlerden ikram ettikten sonra ağlamaktan kızaran suratını toparlayabilmek için lavaboya gitti. Genç kadın bir mutfak dolusu kahve kokusu ve çam ağaçlı kartın ıslanmış yazıları ile kalakaldı masabaşında, ağzında kavanozdan aldığı karamelli şekerle...

Sonra eski bir öyküyü anımsadı kendi çocukluğundan kalan. Böylesi nice başkaları adına yazılan tebrik kartındaki kendi yazılarını hatırladı. Ta ilkokul çağlarında mahallerindeki yaşlı teyzelerin uzak akrabalarına bayram, yılbaşı kartı yazan bir çocuk yüzü belirdi masada duran kartın üzerinde. Çocukluk hatıralarında yüzü unutulmuş pamuk saçlı bir komşu teyze açtı kapıyı. Çocukluk mahallesindeki iki katlı evinde yıllardır yapayalnız yaşayan tombul pembe yanaklı, pamuk saçlı teyzenin akrabalarına yazdığı kartlar geldi bir bir gözünün önüne. İsmi bile hatırlanamayan pamuk teyzenin kiracıları tarafından alınmış çiçek resimli kartlara inci gibi yazıyla yazılmaya çalışılan sözcükler sıralandı kendine ait olmayan...

Yıllar yıllar önce aşkı uğruna kendi şehirlerine gelin gelmiş yalnız kadının bir daha kendi şehrine gitmeyişinin hüzünlü öyküsü. İlk zamanlarda bu istenmeyen evlilik yüzünden ailesi tarafından dışlanan kadın, iki saatlik komşu şehre bir daha hiç gitmemişti. Eşi ölünceye kadarda herşeye tercih ettiği iki kişilik aşkını doyasıya yaşamıştı. Hiç çocuğu yoktu. Eşinden kalan maaş ve evinin kirası ile yaşar giderdi. Arada bir akrabaları olduğu söylenen insanlar ziyaretine gelirdi. Ama her bayram boş olurdu evi, mahalle çocuklarının kapı çalmaları dışında kapısını çalan olmazdı. Genç kadın, neredeyse yazı yazmayı öğrendiğinden o mahalleyi terk edene kadar her bayram ve her yeni yıl öncesinde bu pamuk saçlı komşunun tebrik kartlarını yazmıştı, çiçek desenli...

Bir önceki bayramdan gelen cevap kartları ile sevinci çoğalan komşu teyze canlarım, çocuklarım, yeğenlerim diye başlasın isterdi tüm kartları. Okumayı bozulan gözlerinden başaramayan ve yazı yazmayı bilmeyen yaşlı kadın ne söylerse onu yazardı küçük kız. Kadının akrabaları onun tanıdığı olur, cevap yazmamış olanlara küserdi. Özene özene saatlerce tanımadığı insanlara kartlar yazardı, sonrada beyaz zarflara adlarını yazıp pamuk saçlı teyzenin iyi dilekleri ile postalardı onları kendi mektupları gibi. Arada bir uzun uzun mektup yazdığı da olurdu ama en çok kart yazmayı severdi, en çok da gül resmi ile dolu çiçek desenli kartları, bir de bayramın ilk günü elini öpmeye gittiği bu yalnız kadının şeffaf ambalajlarındaki karamelli şekerlerini...

Colette yanına geldiğinde masanın üstündeki çiçek desenli kartların hepsini topladı genç kadın. Fincanına koyan ikinci kahveyi sütle karıştırdı ve çocukça gülümsemeyle ağzındaki karamelli şekeri dişleri ile kıra kıra küçülttü, tıpkı çocukluğundaki gibi...

SunA.K. Grasse
sunak@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Arap olayım ben de kahveciyim... : Beyhan Duffey

Arabistan'da Yaşam 3

Yeniden merhaba,

Buralarda havalar bayağı serinledi. İlk kez 35 dereceye kadar düştü. Kısa süreliğine de olsa her an buharlaşma tehlikesini biraz da olsa atlatmış durumdayız. Abartmadığım bunca sıcağa rağmen beni en çok şaşırtan şey de bu ülkede hiç su kesintisi olmaması. Yani daha dün sularımızın öğleden sonra bir saatliğine kesileceği yazılı olarak tarafımıza bildirilinceye kadar da açıkçası pek de dikkat etmemiştim bu duruma. Eh bir saatlik kesinti bir şey değil tabii ama yine de hazır haberdar edilmişken bizler de tedbirlerimizi aldık. İnsan rahatlığa ne çok alışıyor ya rabbim. Çok değil daha bir yıl öncesine kadar İstanbul'da yaşadığım sıralar, haber verilmeden sularımızın kesildiği ve her beş dakikada bir akmayan çeşmenin başına gidip günlerce " tisss... " sesinden başka sesler duymadığımız günleri ne de çabuk unutmuşum.

Dedim ya bu ülke çok zengin. Yani siz zenginliği kendinize göre nasıl tarif ediyorsanız işte o kadar zengin. " Parası kadar konuşan " bu ülkenin de elbette çok konuşmaya hep hakkı var. Kuzeyden - Güneye yaklaşık 50 km' yi bulan Cidde şehrinin birkaç kilometre kadar dışında, deniz kenarında, alabildiğince geniş bir alanda kurulu bir rafineri, büyüklüğüyle görenleri hayrete düşürüyor. Bu deniz suyunun arıtılarak içme suyu haline getirildiği bir rafineri. Ne zaman kurulduğunu bilmediğim bu tesis Amerikalı şirketler tarafından kurulmuş ve halen de aynı şirketler tarafından işletiliyor. 2 milyonluk bu dağınık yerleşimli şehrin su ihtiyacını kesintisiz karşılıyor. Yılın hemen hemen her gününü 40 derece sıcağın altında geçiren bu " yemyeşil " şehrin sulama ihtiyacı da tabii aynı şebekeden karşılanıyor. Bu suyun içilebilir olmasına karşın, insanlar tüketim toplumu olmanın keyfini doya doya yaşamak istiyor. Fransa Alplerinden gelen Volvic, Evian ve Perrier şişe suları ve tabii güzel İzmirimizin Pınar suyu ve başka dünya markaları da içme suyu şeklinde bu pazardaki yerini alıyor.

Peki bütün bu dünya şirketleri hangi koşullar altında bu ülkede işletme kurabiliyorlar ? Her şeyden önce Suudi vatandaşı olmayan hiç bir bireyin bu kutsal ülke topraklarından bir avucunu bile satın alması yasak. Bu topraklar üzerinde kendi adına işletme kurması yasak. İnsan yaşantısı igin gerekli olan her türlü işi de yabancıların yaptığını düşünürsek. O halde bu şu anlama geliyor. Bu ülkede yapılan her faaliyetin sahibi Kraliyet ailesi ferdi ya da Suudi vatandaşı. Diyelim bir bakkal dükkanı açacaksınız, kendi adınıza açamıyorsunuz. Bir Suudi vatandaşının size kefil olması gerekiyor. Ve açacağınız işletme de otomatik olarak bu şahsın üstüne oluyor. Yalnızca işletme açmak igin değil bu ülkedeki her bireyin ya da şirketin mutlak suretle bir Suudi vatandaşının kefaletine ihtiyacı var. Resmi işlerinizi bu kefil olmaksızın hiçbir koşulda yapamıyorsunuz. Üstelik ülkeye girerken " giriş vizesi " aldığınız gibi çıkarken de " çıkış vizesi " almanız gerekiyor. Aksi takdirde ülke dışına çıkamıyorsunuz. Olası herhangi bir durumda toprak ve işletme hakkı talep edemiyorsunuz. Çok zenginsiniz, bu ülkeyi de çok seviyorsunuz ve bir villa satın alıp ömrünüzün sonuna kadar da bu ülkede yaşamak istiyorsunuz. Vazgeçin. Mülk satın almak yasak demiştik. Peki neden bu ülkede bir yabancı olarak " iş " yapmak size cazip geliyor ?. Çünkü yaptığınız işin kendi ülkenizdeki standartlarının her zaman (tabii işinizin konumu ve eğitim durumunuz önemli) daha üstünde bir standartta çalıştırılıyorsunuz bir. En önemlisi de ülkede vergilendirme sistemi yok. Aldığınız ya da sattığınız herhangi bir mal karşılığında hiçbir vergi ödemiyorsunuz. Dünyanın başka bir yerinde vergisi içinde sattığınız ya da aldığınız malın fiyatı bu ülkede de aşağı-yukarı aynı. Yani devlete ödeyeceğiniz vergi miktarı da doğal olarak sizin cebinizi ısıtmış oluyor. Bunun sebebine gelince, Krallık bu ülkenin yalnızca petrol gelirinin tamamını kullanıyor. Üstelik bir litre benzin 1 Suudi Riyali. (Yani 1 Riyal de yaklaşık 400 bin Türk lirası yanılmıyorsam) Bu gelir de bu hanedanlığı fazlasıyla ihya ettiğinden vergi gibi küçük işlerle uğraşmak gibi bir sorun kendiliğinden ortadan kalkıyor.

(Ülke yönetimi krallık olsa da bildiğiniz gibi ülkenin yalnızca prenslerden oluşan bir " meclisi " de var. Bu meclis bütün ülke yönetimine hakim.)

Adım başı cami olan bu ülkede bir o kadar da okul var. Her caminin içinde bir okul, ya da her okulun içinde bir cami var. Okullarda kız ve erkek öğrenciler ayrı ayrı eğitim görüyorlar. Yani aynı okulun bir kız öğrenci girişi bir de erkek öğrenci girişi var. (Kadın erkek bölümlerinin ayrı oluşu -single section, family section- bütün halka açık yerler igin de geçerli) Kız bölümlerinde yalnızca kadın öğretmenler, erkek bölümünde de yalnızca erkek öğretmenler ders veriyor. Tamamı Kuranik okul olan buralarda ağırlıklı ders Kur'an olsa da, özellikle yabancı dil eğitimi ve diğer dersler de veriliyor. Yani bu okullardan mezun herhangi bir öğrenci eğer isterse lise ya da üniversite eğitimini Amerika ya da herhangi bir Avrupa ülkesinde kolayca sürdürebiliyor.

Mürekkep yalamış herkes mutlaka İngilizce yi ve bazen de başka bir lisanı da ana dili gibi konuşuyor. Bu yüzden bütün ülkeye Arapça ve İngilizce nin hakim olmasını yadırgamıyorsunuz. Arapça bilmeyen bir yabancı olarak bu ülkede asla iletişim sorunu çekmiyorsunuz. (Tabii siz yabancı dil bilmiyorsanız o başka) Satın alacağınız bir ürünün üzerindeki Arapça açıklamayı nasıl anlayacağınızı düşünmüyorsunuz çünkü hemen o ürünün herhangi bir yerinde İngilizce açıklamasını buluyorsunuz. Bunu yazınca hemen aklıma geldi, değinmeden edemeyeceğim, büyük süpermarketlerde satılan bazı Türk ürünlerinin üzerinde Türkçe açıklamadan başka bir şey yok. Yani üzerinde çeşitli şekiller bulunan ve içindeki malzemeyle hiçbir ilgisi olmayan bu şekillerin ne anlattığını ancak ben ve benim gibi Türk pasaportu sahibi vatandaşlarımız anlayabilir. Zavallı diğerleri, ya anlayamadıkları bu malı satın almayacaklar ya da " ya allah " deyip denemekten başka çareleri kalmayacak. Burada sokaktaki adam bile İngilizce yi " çatır çatır " konuşurken bizim memlekette koca koca holdinglerde oturan kelli felli adamların ve hatta başbakanların bile bir gavurla anlaşacak bir dili bilmediklerini düşününce de aklıma şu geldi, bunu da açıklamadan edemeyeceğim ; (hani her şeyi yalamış yutmuşuz da tek eksiğimiz buymuş gibi) iki yıl kadar önce Galatasaray Lisesi önüne asılmış bir pankart görmüştüm ve okuyunca da dumur olmuştum " Yabancı dil eğitimine evet, yabancı dilde eğitime hayır " İmza, Atatürkçü Düşünce Derneği". Şimdi biliyorum pek goğunuz bunu savunacak ve bana karşı çıkacaksınız. Sonuna kadar haklısınız da. Ben de bazen böyle düşünmüyor değilim. Ama gelin görün ki, değil Avrupalarda, Amerikalarda şurada-burada gak-guk dahi diyemeyen kravatlı yurdum insanını Arap ellerinde de aynı durumda görünce insan üzülmeden edemiyor. Bırakın " yabancı dilde eğitime evet " oluversin. Bütün dünyayla anlaşamamaya çalışmak igin bu çaba niye. Haa..hiç biriyle alış-verişimiz yok diyorsak, kara bıyıklarımızı bura bura Avrupa Birliği kapılarında yalvarmak niye. Gavur ellerinde aşağılık kompleksine kapılan, bizde neden yok, bizim neyimiz eksik diye dövünen biz Allah korusun bir de dönüp arkamızı burnumuzun dibindeki Arap Yarımadası'na baksak topluca intihar eylemlerine girişmemiz gerekecek. İyisi mi ruh sağlığımız igin, kuma gömdüğümüz kafalarımızı hiç çıkarmayalım olduğu yerden.

Beyhan DUFFEY - Cidde / Suudi Arabistan
duffey@kahveciyiz.biz

Güller ve Dikenler : Hülya Ateş

GARİP BİR AŞKTAN GERİYE KALANLAR

Yine gece ve yine karanlık, oysa hiç böyle uzun değildi geceler eskiden , böyle terk edilmiş viran bir şehir gibi sessiz , böyle ölüm soğukluğunda değildi,üşüyorum hadi tutsana ellerimi..Eskiden olduğu gibi,gözlerime bakıp o sıcacık yeşil gülüşünle gülerek ısıtsana donuk gözlerimi. Bilmez misin , gözlerin benim güneşimdi... Ama sevgin , o garip sevgin var ya hani bazen Temmuzu aratmıyor, yakıp kavuruyor sıcağı tüm hislerimi ve bak yağmurlarla ağlıyorum bende şimdi seni hatırladım belki yine bir bebek hıçkırdı içimde...

Bazen korkuyorum kimse duymasın hıçkırıklarımı diye ,yorganı hırsla yüzüme çekiyorum ,kimse bilmesin diyorum ' seni sevdiğimi' , kimse görmesin çaresizliğimi çünkü biliyorum ki sen yoksun , yoksun artık ve bende var ettiğin o 'ben' de yok oluyor içimde şimdi.

Birazdan sabah olacak ,güneş karanlıklara inat yırtacak bu karabasan gecenin matemini. Ama bir benim güneşim doğmayacak artık ,bir benim dünyam karanlıklara boğulacak. Çünkü her yeni doğan gün unutacaksın beni,belkide gözlerine deyen gözlerimin hayali silinecek bir iz gibi,unutacaksın bir zamanlar beni ne denli sevdiğini, bir rüya , bir melodi, bir roman gibi unutacaksın.....Ama zavallı ben kurtulamayacağım senden ,bu sevda bu garip aşk terk etmeyecek beni,gözlerime takılı kalacak gözlerinin hayali. Hayin bir bıçak gibi söküp atamayacağım seni kalbimden .O gözlerini her anımsadığımda , yemyeşil bir sızı kaplayacak içimi ,her yağmurlu gecede yıldırımlar düşecek hayallerimin üstüne. Bilmem ki ,kaç gece daha böyle uykusuz sabaha erecek ,bu umutsuzluk, bu çaresizlik, bu ihanetle bu ömür nasıl geçecek bilmem.....

Ey yar,ne vardı benden bu kadar uzaklara kaçacak,benden çok mu yanmıştı yangınlar sana , geceler gündüze, topraklar suya, yıldızlar ay'a benim kadar hasret çekti mi? Söylesene benim kadar mutlu oldu mu yanındakiler yanında olmaktan?Bu hasret kışlarından sonra vuslat hangi bahar?Bak yine 'sen', her yerde 'sen' , her sözde 'sen', seni çok özledim,ben kendimden geçtim,bu dünyadan geçtim , bir senden vazgeçemedim ne olurdu dönsen.....!!! Hep isterdin ya bak ben 'sen'oldum , seni yaşıyorum , giderek değişiyor gözlerimin rengi, sanki bir filiz doğarcasına gözbebeklerim yeşilleniyor , tıpkı gözlerin gibi.. Bak bende öfkeliyim senin kadar kendime , bende affedemiyorum artık kendimi , tırnaklarım geçiyor kalbime öldürüyorum senin gibi.....

Biliyor musun tektanem , hatırlıyamıyorum artık gündüzleri, yavaş yavaş unutuyorum en son ne zaman gülümsediğimi, hep 'çok güzel gülümsüyorsun' derdin ya , seninle güldüğümle kaldığımı hiç bilmedin ve hiç bilmeyeceksin...Artık hayal kurmayı da bıraktım,tatlı hayaller kurmuyorum ,sevgini okuduğum o gözlerini rüyalarımda görmüyorum,tüm hülyalarım ,tüm hayallerim yağmalandı çünkü. Balkondaki çiçeklerim kalbimde ki güller gibi kurudu neden mi ;bu ilgisizlikten ,bu acı ihanetten ,bu umursamazlıktan... Sen beni sevmiyorsun bende balkondaki çiçeklerimi artık ... Bir zamanlar gülerdin ya ,güllerim açılırdı,oysa yuvası bile darmadağın oldu gönül kuşlarımın ,uçuştular büyük bir hüsranla dört bir yana ,gündüzlerim çalındı,şimdi ne yana baksam karanlıklar içinde kalıyorum. Neyi tutsam , neye dokunsam ellerim bir kan gölüne batıyor ,kalbim mi kanıyor ,yok mu oluyorum?

Ne istedin ki bilmem benden tektanem?Ne istedin o güzelim hayallerimizden?Ne istedin masum rüyalarımdan ,ürkek uykularımdan?Gözlerim uykuya hasret nicedir ,zaman neden bu kadar yavaş sanki ,bitmek bilmiyor geceler .Oysa zaman böyle yavaş geçmezdi yanımda sen varken ,bu denli anlamsız değildi yaşam ,bu kadar çok ölümü arzulamazdım ,ellerini tutarken...

Korkuyorum! Hep böyle vurulacak sanıyorum kalbim , her yerde kan görüyorum .Unutmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun ama olmuyor, beceremiyorum, başaramıyorum senin de dediğin gibi hangi yola atsam kendimi tüm yolar sana çıkıyor unutamaıyorum.Gözlerimi kapatıyorum 'sen' , gözlerimi açıyorum'sen' ne yapsam, nereye baksam , kime gitsem 'Sen' sen , sen , sen, diye kanlar içinde boğuluyorum ama biliyorum ,yoksun ,yoksun sen ne olurdu tektanem bir dönsen ,ne olurdu dönsen....?

Hülya Ateş

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Marangoz, Bahçıvan ve de Kahveci : Ahmet Altan

ZAVALLI BİR YOKOLUŞ -4-

Hikayemizde David'in çektiği acılar da önemli. Her ne kadar uzun zamandır görüşmüyor olsalar da, eninde sonunda Ted'in kardeşiydi.. O zamanlar 47 yaşında olan David için en acı veren gerçek, abisini demir parmaklıkların arkasına yollamış olması ve daha da beteri belki de bu işin sonunun elektrikli sandalyede bitebilecek olması ihtimaliydi.

Sacramento hapishanesine konulduktan sonra, David ile ya da anneleri Wanda ile görüşmeyi reddetmiş. 30 yıl boyunca Montana'nın vahşi ortamında, bir kulübede bir münzevi gibi yalnız başına yaşamış bu adamın, yeni ortamı ile nasıl başa çıkacağını düşünüp üzülmekte olduğundan bahsetmiş David. Gürültüden her zaman aşırı bir rahatsızlık duyan Ted'in bu yeni ortamda çok acı çekecek olduğunu düşünüyor. Ölenlerin aileleri için içtenlikle üzülmesine karşın, kendi kardeşi için de üzülmekten kendini alamıyor. 'Düşündüğüm her dakika içimi bir pişmanlık kaplıyor. Onun acı çekiyor olmasından dolayı derin üzüntü duyuyorum. Öte yandan, bundan başka bir şey de yapamazdım. Engellenebilecek olmasına karşın bir kişinin daha bir bombalama sonucu ölmesi halinde bu gerçekle yaşayamazdım.. Bile bile buna engel olmamayı düşünemezdim.' David'i içten içe rahatsız eden bir diğer gerçek de, belli aralıklarla kardeşine yolladığı paralarla, aslında bazı bombaları finanse etmiş olması ihtimali..

David, 1969 yılında, arazi almak amacıyla Montana'ya gittikleri sırada yaptıkları uzun konuşmaları anımsıyor.. Theodore, bu konuşmalarda, özellikle teknoloji yoluyla kültürün yanlış bir yola saptığını anlatmış. Bu konuşmadan bir yıl sonra, 23 sayfalık bir metin yazmış, bu metinde bilimsel gelişmenin durdurulmasını istemiş, ayrıca David'e tüm bu tarz gelişmelere yol açan araştırmalara yapılan devlet yardımlarının kesilmesini amaçlayan bir organizasyon kurmayı önermiş.

Kaczynski'ye karşı önemli kanıtlardan biri olarak kullanılan bu eski metinde 'teknolojik gelişmenin insan özgürlüğünü kısıtlayıp tehdit eder nitelikte olmaya başlaması söz konusu edilmekte.

Unabomber'ın gazetelerde yayınlanmış olan anarşist manifestosunu okuyan David, eski metni okumasının üzerinden 25 yıl geçmiş olmasına karşın, çok benzer cümleleri anımsadı, Endüstri devrimini eleştiren manifesto, bunun insan türü için bir felaket olduğunu ve bilimsel gelişmenin bedeli ne olursa olsun muhakkak durdurulması gerektiğini söylüyordu. Toplumun yeniden doğaya dönmesinin şart olduğu da ekleniyordu.

Bütün bunları okuyan David, Theodore'un bir zamanlar kendilerine yazmış olduğu mektuplardaki keskin ifadeleri ve fikirleri gördü ve şaşırtıcı benzerlikle irkildi. Tabii konu sadece yazının teması değildi, Theodore'un kullandığı bazı özel kelimeler, dizilişler, ve cümle yapıları.. herşey bu yazının yazarının kardeşi olduğu konusunda bir inanç oluşturmaya başlamıştoı kafasında. 'Gerçekten, onun cümleleriydi, onun katı, metodolojisi vardı' Ama özellikle arka arkaya kullanılan üç kelime çok çok dikkatini çekti, 'Sakin kafalı mantıkçılar' Manifestonun başlarında şöyle bir paragraf var 'ancak, şu da bir gerçektir ki, modern solcu felsefeciler, bilginin temellerini sistemli olarak analiz eden sakin kafalı mantıkçılar değillerdir, onlar gerçek ve doğru olana karşı taa içlerinde duygusal bir saldırı peşindedirler.'

Bu paragrafı okuyunca David'in sırtından bir ürperme geçti, eskilerde bir zamanlar Ted kendisini, kararlarına duygu karıştırmakla suçlamış, 'Sen sakin kafalı bir mantıkçı değilsin' demişti..

Evet, bu diziyi başka kim kullanabilrdi ki? Kimse! Bu 'O' olmalıydı...

Yine de David terddüt ediyordu, Ted insanlar üzerinde şiddet uygulayacak birisi olamazdı.. Bunu yapamazdı. David manifestoyu birkaç kez daha okuduktan sonra, konuyu ilerletmeye karar verdi. Her ne kadar annesi kendisine daha önce 'Acaba bu bombacı bizim Ted olabilir mi?' demiştiyse de annelerine bir şey söylemedi.

'Anneme bir şey söylemedim, çünki hala Ted'in sorumlu olmadığı gibi bir umut taşıyordum içimde. Endişelenmesini istemedim, ayrıca bu konuda kendisine birşeyler söyleyecek olsaydım, bu ona çok büyük bir azap verecekti. Karara katılmasını istemedim. Benim durumum bile, bir kardeş olarak çok çok zordu.. İnsanın kardeşinin yakalanması ve -allah korusun- idam edilmesinden sorumu olmasının yükünü bir düşünsenize.. Hele bu durumda bir annenin olmasının korkunçluğu...'

David önce bir el yazısı uzmanına gitti, bu uzman kendisine endişelerinin yerinde olduğunu söyledi ve sonunda Bisceglie isimli bir avukata başvurmaya karar verdi. Bisceglie de bu konunun öncelikle polise aktarılması tavsiyesinde bulundu.

Önceleri, konu üzerinde çalışan ekipten bazıları, Kaczynski'nin aradıkları adam olabileceği konusunda tereddüt ettiler, ama gene de kendisini belli bir süre için göz hapsine almaya karar verdiler. Haftalar sonra kulübeyi bastıklarında, bomba yapımı ile ilgili malzemeler ve kitapların yanı sıra, bir de tamamlanmış, patlamaya hazır bomba buldular.

İlerleyen günlerde David çok üzgün ve endişeliydi:
'Sürekli rüyalar görüyordum, pek çok sabah aklımda o kıyamet gününün duygusuyla kalkıp, kendi kendime bunun kötü bir rüya değil, ne yazık ki gerçeğin ta kendisi olduğunu söylüyordum'

Televizyonda bu münzevinin kulübesinden çıkartılışını, hırpani kılığını, görüntüsünü görmek, bir zamanlar çok da yakın olmuş olduğu ve sevdiği bu insanın çürümüş bir insan, kopuk ve izole bir adam olmuş olması David'i yıktı..

Bu dönemde David ve avukatın tüm uğraşı, eğer ölüm cezası alacak olursa Ted'i bundan korumaya çalışmak oldu. Her ikisi de, Ted'in eletrikli sandalyeye oturtulmasının adil ve uygun olmayacağını düşünüyorlardı. Bisceglie'ye göre David'in bu işteki önemli rolü göz önne alınmalıydı her şeyden önce. İkinci olarak Ted'in mental değişkenlikleri vardı ve bu da eyalette ölüm cezalarında dikkate alınan bir unsurdu. Üçüncü olarak da, eğer Theodore'a ölüm cezası verilecek olursa, bundan sonra herhangi birisinin bir yakını, bir sevdiği herhangi bir suç işleyecek olursa, kimseler bunu polise bildirmeyecekti.

David, adaletin soğuk ve acımasız bir makine olmadığına inanmak istediğini söyledi. 'Yapmam gerekeni yaptım, çünki kardeşimin mental kırılganlığını ve duygusal rahatsızlıklarını göz önüne alırlar diye düşündüm. Eğer kardeşime ölüm cezası uygulanırsa, hayatımın geri kalanını cehennemde geçireceğime şüphe yok. Bir değil iki kişi cezalandırılmış olacak, ve ben bunu haketmedim'

Unabomber'ın kısaca geçmişi böyle.. Şimdi, bir zamanların bu parlak bilim adamını, hiç tanımadığı ya da karşılaşmadığı bir takım insanları öldürmeye iten görüşleri ile ilgili detaylara göz atalım.

Arkası Yarın

Ahmet Altan
aaltan@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Gencecik Kahveci : Sevil Yaman

SENİ ANLATTIM HERKESE

Biz hep sevgiler yaşadık. Sevgilerimizi ölçtük, tarttık ve sunduk sonra. Öyle sevdik ki anlatmak istedik bazen,yaşadıklarımızın aynası olmasa da...

Ben aslında en çok onu anlatmaktansa, birilerinin benim ona olan ötesi aşkımı anlatsınlar isterdim. İsterdim ki, gözlerimin içindeki ona hayranlığımı, yüreğimin ona atışını başkalarının sözleriyle de yaşasın. Ama var mıdır bilmiyorum duygularımın yeryüzü tercümesi. Bu bir manevi mucize sanki, bu bir rüzgar yarına... İşte böyle bir şeyi, hayatımın en güzel yanını anlatıyorum.

Aynı şehirde doğduk önce.Farklı zamanlar da olsa aynı semtlerde çocuk olduk.. Aynı yollardan geçtik çok zaman birbirimizden haberdar olmadan. Sonra o gitmiş buralardan. Gitmiş de bir ayağı hep burada kalmış. Meğer kalışı, tanışma senaryomuzun bir başlangıcıymış.Sıradan zamanların bana hazırladığı bir sürprizdi o, hayatıma değdi. Bir Cuma akşamıydı ,2001 in bir temmuz akşamı ve ayın tam 6'sı.Bizi tanıştırmak istemişlerdi günlerce, önce görmüş ve tanışmak istemiş gibi klasik bi bahaneydi.Gitsem mi, gitmesem mi? Sonra onlar kazandı. Ben, bu gidişin hayatımı değiştireceğini bilmeden gittim,bana ne olduğunu anlamadan onu birden önemsemiştim. Sanki uzun zamanlardan beri tanışıyor gibiydi konuşmalarımız, bu durumu sevmiştim. Çok geçmeden, ilk görüşte aşkın en canlı örneğiydim.

Yüreğime dokundu. Beni uyuduğum dünyadan harikalar diyarına uyandırdı önce. Hem onu sevdim. Hem de onu sevmeyi. Sevmek ne güzel ve ne tuhaf şeydi. Her şeyi sevmeye yetecek gibi sandığım yürek sadece aşkla tek kişilikti.

İstanbul'u onunla sevdim. Ben sevince güzelleşti bu şehir. Midye tavayı, Boğaz' ı, kahveci Mehmet Amca' yı , Ali Sami Yen' i, , Pazar günlerini, her şeyi ama her şeyi onunla sevdim. Hayatımın ilkleriydi yaşadıklarım, beni mutlu etmek için belki de defalarca yaptığı, gittiği,gördüğü ya da yaşadığı her şeyi birlikte yaşamalarımızı sevdim.Onun sesinden sevdim "gecenin matemi" şarkısını, bana şarkılar söylemesini sevdim. Ve onun elimi tutan ellerini. O bizim tanışma günümüzü unutsa da, yüzümde bir sivilce çıktı mı bozuk çalsa da,2 de buluşuruz demeleri 3,5'lara sarksa da ve benim onu çocuk gibi sevmelerime hatta kokoreç yemek istemediğime kızsa da onu çok sevdim. Yüreğini sevdim . Ve sevdim, içimin acıdığı anlarda beni teselli etmelerini, gecenin hiç ummadık saatlerinde sesini duymalarımı, sohbetini, hatta o sesi bana getiren cep telefonumun varlığına şükrederek uyumayı sevdim. O, bir yerlere bakınırken, usulca kokladığım saçının kokusuna ömrümü verecek kadardı sevgim.

Acılarımız oldu herkes gibi elbet, yaralarımızın üzerine sevgimizi basmayı bildik.Öğrendik ki, sevmenin karşısında çürütemeyeceği tez yok.Ve hayatlarımızda var olmaktan daha önemli bir şey olmadığını anladıkça, tüketmek yerine üretmeyi başardık biz. Başardıkça gördük ki, kendimizi değil, artık çok daha keyifle bizi yaşıyoruz. Bi sevince sadece....

Zaman, bir onunla barışamadım. Güzelken bitiyordu, özlerken kalıyordu avuçlarımızda zaman. Zaman onu her defasında alandı yanımdan. Bu kadar zor mu olmalıydı onun olmadığı yalnızlığımı terbiye etmek,gittiği yerden başlardı özlemelerim onu çok kez özledim ama hiç alışamadım.

Bilemedim ki başlarken, beni nelerin beklediğini. Ama ben hiç üzülmedim hiç incitmedi yüreğimi. Anladım ki, Allah beni doğru birine emanet etti. O bana, yerden bunca yükseklikteki mutlulukları her yaşattığında, yaratana şükretmeyi öğretti.

Doğmak nedir ki sizce, dünyaya bilmeden gelişin midir? Hepimiz bir kere doğmuşuz elbet. Ama ben bir kez daha, hem de kendi gerçeğimi yaşarken, içimdeki o anlatması zor kelimenin anlamıyla doğdum. Bir duygum vardı benim, adı aşk ve bugün tam 2,5 yaşında.

Şimdi sorular sormayı öğreniyorum kendime , Kaç sabahım kaldı yalnız uyanmalarımın bitişine, ne zaman gözlerimi açınca ilk onu göreceğim, ne zaman ona yemekler yaparken arkamdan sarılacak bana, ne zaman uzandığı koltuğa sığışıp nefes alıp verdiği havayı soluyacağım ve ne zaman anne olacağım örneğin Hayallerimin kaldığı başka baharlar daha gelmedi mi?

Ona çok yazılarla anlattım hislerimi ben. Çok notlar bıraktım bazen bir ceketine, aldığım bir hediyenin içine, yada arabanın torpidosuna, yazmaya da sevmeye de doyamadım hiç. Onu size anlatmak istedim. İstedim ki, benim onu sevdiğimi bilenlerin sayısını güçlendireyim.

Bu yazıyı okuduktan sonra bana dua eder misiniz. Artık biz de evlenelim... Düğünümüze gelin ve şahitleri olun her biriniz bu sevginin.

Sevil Yaman

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Café d'Istanbul par Mustafa Serdar Korucu

Merhaba,

Bugün sizlerle ilk olarak bir Fransız divasının, Edith Piaf'ın muhteşem şarkılarından oluşan "La Vie En Rose"yi, ardından Ferzan Özpetek'in çok konuşulan son filmi "Karşı Pencere"yi ve son olarak sanat tarihçisi Gül İrepoğlu'ndan Lale Devri'ne ayna tutan romanı "Gölgemi Bıraktım Lale Bahçelerinde"yi paylaşacağım.

Keyifle dinlemenizi, izlemenizi ve okumanızı dilerim.

EDITH PIAF LA VIE EN ROSE / EDITH PIAF :

Küçücük bedeninden çıkan olağanüstü sesi ve sarsıcı hayatı ile yaşadığı döneme damgasını vurmuş olan Edith Piaf, bence Fransa'nın müzik dünyasına kazandırdığı en büyük sestir. Ona o küçük bedeninden dolayı dönemin ünlü kabare kralı Louis Leplee "Mome Piaf (Küçük Serçe) adını vermiş, İngilizler ise onu "The Little Sparrow" (Küçük Serçe) olarak anmışlardır. Yarattığı parçaların hepsi müzik piyasasında yankılanmış özellikle bu albüme adını veren, sözlerini kendi yazdığı "La Vie En Rose" (Güller içinde Hayat) ise aşıklar şehri olan Paris'in dar sokaklarından bütün dünyaya yayılarak bütün sevgililerin gönlünde ayrı bir yer kazanmıştır.

Ayrıca, ülkemizde geçtiğimiz aylarda Gülriz Sururi'nin "Müzik Hallerim" albümünde Edith Piaf ve Theo Sarapo'nun aşklarını anlatan "Kaldırım Serçesi" müzikalinden "Milord" (Cici Beyim), "Pembe Yaşam" (La Vie En Rose), "Sensin Benim Dünyam", "Aşk Masalı", "Hiç Mi Hiç" ve "Padam Padam", Candan Erçetin'in beşinci albümü olan "Chante Hier Pour Aujurd'hui"de ise "Non, je ne regrette rien", "Johnny, tu n'es pas un ange", "Padam Padam", "La Vie En Rose" ve "Milord" ile bu Fransız divasının hitlerini dinleme şansı bulmuştuk.

"La Vie En Rose" albümünde, sonbaharın hüznünü yüzünde taşıyan "Küçük Serçe"nin "La Vie En Rose", "Padam Padam", "Jezebel", "Mon Legionnaiere", "L'acoordioniste", "Soul Le Ciel De Paris" gibi her biri hit olan parçalarını kendi hüzünlü sesinden dinleyebilirsiniz.

Edith Piaf'ın yaşadığı bütün aşk acılarını, hayata bakış açısını içinde barındıran albüm, hala bu Fransız divası ile tanışmamış olanların özellikle kaçırmaması gereken, sevenlerinin ise arşivinde bulunmasını isteyecekleri bir çalışma.

KARŞI PENCERE (LA FINESTRA DI FRONTE) :

İtalyan film eleştirmenlerine gore İtalyan sinemasını canlandıran 3 yonetmenden biri olan, yaptığı filmlerle özellikle Avrupa'da büyük beğeni kazanan, uluslar arası festivallere çağrılan Türk yönetmen Ferzan Özpetek, son filmi "Karşı Pencere" ile karşımıza çıkıyor.

Her insanın hayatını düzene sokmaya çalıştığı ancak pek çok zaman bocaladığı bir dönem olan otuz yaşına yaklaşan Giovanna, evliliği çok da kötü gitmeyen genç ve güzel bir kadındır. Eşi Filippo, iki küçük çocuğu ve gündelik işleri arasında mekik dokuyan genç kadının yapmayı en çok sevdiği şey pasta yapmaktır ve en büyük hayali bir gün pastacı dükkanı açmaktır. Günün birinde Filippo ile yolda yürürken hafızasını kaybetmiş olan yaşlı bir adamla karşılaşırlar. Filippo, yaşlı adama yardım etmeyi ve onu eve götürmeyi ister. Giovanna'yı da bu konuda zor da olsa ikna etmeyi başarır. Ancak Giovanna aslında gizlice karşı penceredeki komşusunu gözetlemektedir. Yaşlı adamın eve gelişi genç kadının hayatını değiştirmeye başlar. Adamın kolundaki bir iz geçmişiyle ilgili gizemli kaldırmaya başlar. Giovanna bir yandan yaşlı adamla ilgili daha çok bilgiye ulaşmaya çalışacak diğer yandan karşı komşusu ile olan bağlantısı gün geçtikçe ilerlemeye başlayacak ve genç kadının monoton hayatı hiç ummadığı şekilde karışacaktır.

Ferzan Özpetek filmlerinin bence en büyük ayırtedici özelliği ilişkilere olan geniş bakış açısıdır. İlk solo yönetmenliğini üstlendiği film olan "Hamam"da ve "Cahil Periler"deki eşcinsel temasını kuvvetli bir şekilde kullanmaya cesaret edişi, "Harem Suare"de imkansız bir aşkı anlatışı ve son filmi "Karşı pencere"deki oturmuş bir düzen ile aşkının peşinden gitmek arasında seçim yapmak zorunda kalan bir kadını yorumlayışıyla seyirciyi kendine aşık etmiştir Özpetek. Bunun farkına varan sinema eleştirmenleri de bu başarılı yönetmene "öykü anlatmakta ustalaşan" bir isim olarak bakmakta ve bu son filmini onun olgunluk döneminin ilk meyvası olarak anmaktalar.

Ayrıca Özpetek yaptığı filmlerinde İtalya ve Türkiye arasında da mutlaka bir bağ kurmuştur. 1997'deki ilk filmi "Hamam"da (Il Bagno Turco) Batılılar tarafından Türkiye denildiğinde akla ilk gelen şeylerden biri olan Hamam'ı merkez almış ve bir İtalyan'ı İstanbul'un mistik atmosferine getirmişti. Ardından 1999'da yarattığı ikinci filmi "Harem Suare"de doğu kültürünün önemli bir öğesine, "Harem"e değinmiş, Avrupa kökenli bir cariyenin Haremin kapanma döneminde yaşadıklarını beyaz perdeye aktarmıştı. 2001'deki "Cahil Periler"de (Le Fate Ignoranti) ise bağı Serra Yılmaz "Serra" ve Koray Candemir "Emir" rolleriyle kurmuştu. Son filmi "Karşı Pencere"de ise yönetmen Türk - İtalyan bağını "Emine" rolüyle Serra Yılmaz aracılığıyla kuruyor.

"Karşı Pencere" daha şimdiden İtalya'nın Oscar'ı olarak bilinen "David di Donatello" Ödülleri başta olmak üzere, 38. Uluslararası Karlovy Vary Film Festivali, 49. Taormina Film Festivali, Flaiano Ödülleri, dünyanın dört bir yanından 500'e yakın yabancı gazetecinin üye olduğu İtalyan Yabancı Basın Birliği tarafından verilen "Globo d'oro" (Altın Küre Ödülleri), İtalyan Sinema Eleştirmenleri Birliği Nastro d'Argento Ödülleri, Altın Ciak Ödülleri ve 33. Giffoni Film Festivali Ödülü ile şu ana kadar 38 prestijli ödüle sahip bir yapım özelliği taşıyor.

Müzikleri Andrea Guerra imzasını taşıyan, Türkiye'de yayınlanan soundtrack'inde Sezen Aksu'nun biri film için özel olarak hazırladığı iki parçanın yer aldığı "Karşı Pencere", kaçırılmaması gereken bir Özpetek filmi.

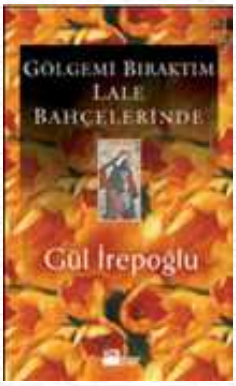

GÖLGEMİ BIRAKTIM LALE BAHÇELERİNDE / GÜL İREPOĞLU :

Üç kıtaya hakim olan Osmanlı Devleti uzun süren savaşlar sonucu yorgun düşmüştür. Ancak XVIII. Yüzyılda kısa bir dönem içinde de olsa bir safahat dönemi geçirmiş, ancak bu dönem büyük bir isyanla kapanmıştır. İşte bu dönem tarihimize "Lale Dönemi" olarak mal olmuştur. Sanat tarihi profesörü Gül İrepoğlu, uzmanlığının kendine sağladığı avantajları kullanarak bizleri "Gölgemi Bıraktım Lale Bahçelerinde" ile bu şatafatlı döneme doğru bir zaman yolculuğuna çıkarıyor, görkemli günler içerisinde bizi sanatın doruğuna götürüyor. Nakkaşlarla, şairlerle ve en ünlü olanlarından Levni ile tanıştırıyor. Ardından bizleri devlet erkanının içine sokuyor. Padişahları, sadrazamları yakından incelemeye başlıyoruz hep beraber. Onları tarih kitaplarından aşina olduğumuz otoriter yönlerinden ziyade insani kimlikleriyle tanımaya, zaaflarını görmeye başlıyoruz. Bütün anlatımlarını roman tadında ancak tarihi belgelere dayanarak hazırlanmış bir kitap ortaya koyuyor İrepoğlu ve pek çoğumuzun lisedeyken sıkıcı bulduğu tarihi bambaşka bir lezzette sunuyor bizlere.

Tarihe meraklıysanız özellikle görkemli Osmanlı günleri içinde bir gezintiye çıkmak istiyorsanız, "Gölgemi Bıraktım Lale Bahçelerinde" sizin için doğru tercih olacaktır.

http://www.kahvemolasi.com/cafe.asp

serdar@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Fotoğraf: Berrin Cerrahoğlu

<#><#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası'nın sürekli ve sabit(!?) bir yazar kadrosu yoktur. Gazetemiz, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Bu bölüm sizlerden gelecek minik denemelere ayrılmıştır.
Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir. Siz sevgili kahvecilere önemle duyurulur.
Kahve Molası bugün 3.899 kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

.....VE GİTTİN !!

...ve gittin!
Dün yanıbaşımdayken
Senle dopdolu sarhoşluğumla
Çıplak bir sensizliğin koynunda,
Ağlayan gözlerle bırakıp.
...ve gittin!
Yaşanmış paylaşılmışlıkları hiçe sayarak
Ardında sensiz buruk bir kalp var aldırmadan
Beni duraksız depremlere atıp,
Dünyamı başıma yıkıp.
...ve gittin!
Çünki sen korkaktın,
Geleceğinden korkan bir korkak.
Göğüs geremezdin
Yaşanmamışlıkların getireceği sorumluluklara.
...ve gittim!
Sen benden gideli çok olmuştu çünki,
Öğle bir yanlızlık ki bana bıraktığın
Sonunda içinde kayboldum,
Bende benden gittim...

Gülcan Talay

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Beli kırılmış mıdır?!..

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://kadinca.mynet.com/122003/diyet/12sisman.asp
...Obezite ya da halk arasında bilinen adıyla şişmanlık, vücutta fazla miktarda yağ birikmesi sonucu ortaya çıkan ve mutlaka tedavi edilmesi gereken bir hastalıktır. Obezite, besinlerle alınan enerji miktarının, metabolizma ve fizik aktivite ile tüketilen enerji miktarını aştığı durumda ortaya çıkar...

http://www.masal-oyku.gen.tr/masal/index.html
"Masal dinlemeye bayılırım, eğer masal olduğunu biliyorsam." ...Eskiler, uzun kış gecelerinde, evlerde toplanıp birbirlerine masallar, öyküler anlatarak zaman geçirirlermiş. Bu yüzden ailelerin birbirlerine gezmeye gitmesi önemliymiş. Kimbilir, belki de yakın dostluklar böyle kuruluyormuş. Şimdilerde insanlar, TV'ye bakıp avunuyorlar. TV onların her tür gereksinimini sağlıyor mu acaba?..

http://www.fifth-essence.com/archive/bestpix2003/index.htm
2003 yılının en iyi fotoğrafları demişler ama ben emin olamadım. İsterseniz birde siz bakın. ..These photos were voted by readers as the best images of year...

http://www.sevginehri.net/
-Akın burada herşey var mı? -Bilmem bi bakmam lazım. -Akın burada herşey var mı? -Ne bilim abi bakmadan söyleyemem. -Akın burada herşey var mı? Bak koçum, arkadaş markadaş dinlemem girişirim. -Akın burada herşey var mı? -Sussana olm, çıldırma insanı. -Akın burada herşş... ah ne vuruyon abi şaka yapalım dedik. -Sus konuşma, yemeğini ye.

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

iOpus Secure Email Attachments v1.0 [547k] W9x/2k/XP FREE
http://www.iopus.com/download/iOpus-SEA-setup.exe
Epostalarına güvenli ekler eklemenizi sağlayan bir program. Ekleyeceğiniz dosyaları seçip programa tanımlıyorsunuz. O da bunları sıkıştırıp bir exe (kendiliğinden açılan) dosya haline getiriyor. Alıcı tek yapması gereken şifreyi yazıp dosyayı açmak. Program aynı zamanda dosyaları şifrelerken, sıkıştırma işlemi de uyguladığından sadece güvenli ekler değil ayrıca küçük ekler de yaratabiliyorsunuz.

Yukarı

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri